

דברי הה' שקולג'יק.

חברים! בערב סיום זה, בערב השלמת המפעל הזה עולה לפני עיני, עולה בזכרוני מעמד פתח-תקות. מעטים בוודאי, כאולם הזה יודעים, שעלי הוטל אז להקריא את הדקלרציה האחרונה של "המועל הצעיר". פלוך כאב וחרדה - כבר שפוינצק כנאום הפתיחה הזכיר על זכר דמעות אז, על זכר בכי של חברים לחיים, לגורל ולעבודה. אז היה רגיל מאד לקרוא את משטחה הפועלים הארץ ישראלית. היינו אז משמחה גדולה, ובחורן כאב וחרדה הוטל עלי להקריא את הדקלרציה. בחורן מצב הדברים אז, בחורן כל השבונות העבר ולקראת העתיד אז, לא יכול היה "המועל הצעיר" אז להכנס לאחור. ואריך אני להביד, שכבר אז עם הקראת הדקלרציה, כבר אז כנראה הודבק יחוש האחד בלב אחדים מאחזו. עשר שנים צריכות היו לעבור במלחמה עם היחוש הזה, במלחמה עם ההדבקה הזאת עד אשר באנו לפצב הזה. אמרו חברים כאן, מי שתוא החבטא כאן, האחד בא מאחר או זהו אחד שאחר. מסופקני, אם הגדרה זו היא נכונה. אם אני פשוה לפני את הימים האלה לעומת הימים ההם, אינני יודע, אם המופנט, שאנו נמצאים בו עכשיו, הוא פחות חשוב, הוא פחות רציני, הוא פחות פסוכן, הוא פחות גדול בחיינו, בחיי התנועה, בחיי העם, בחיי הארץ, מאשר אז. היינו אז משמחה. גדלנו עכשיו עשרה מונים או יותר. אבל כלפי זאת, מה שאנחנו פעלים על דעחנו, מה שעלינו לפשוה זאת, על זה דברנו בימים האלה בוועידה, איינו ראשי פרקים, הרבה חביעות נשמעו, הרבה יותר מאשר יכול היה לפלוח אז בימים ההם, ואינני יודע, אם לא טובה עשה לנו הגורל, בימים האלה, בחקופה זאת, פצד אחד הקופה של דכאון, הרח סכנות ותקפת גדולות, אבל גם סכנות, שנחן לנו מופנט כזה להפגש יחד, לטכס יחד עצה ולשאוב כחות להחקפה חדשה, להחקפה על הגולת, להחקפה על היתדות, להחקפה על ההפוגים, גם על העולם פסביבנו, לקראת בנין הארץ. כאשר אני נזכר בתפקיד הזה שהוטל אז עלי במעמד פתח תקוה, אני יכול רק לברך את כל אותם החלקים, אשר לא מצאו לעצמם אפשרות גם עכשיו להצטרף,

לחטות שכס יחד אהנו לפפעל הכללי המשוחף, אני פשוט מה גם בטוח, שמרגע זה כבר הודבק בהם החשש הזה, המקפזק הזה, המקפזק הקדוש, אם נכון הדבר, אם לא יחזילו לבקר אה עמדתם ואה דרכת בימים הקרובים. ועלי רק להפיל שימקרב היום ויוכלו גם הם להצטרף בפומנטיים כאלה, בפומנטיים חשובים, בפומנטיים פכריעים, בפומנטיים הדורשים החאמפזון, החאזרות והתווספות כחות רבים. הושבים אוחנו לקבוץ אנשים - אוחנו אני פהכוון ברבע זה לפלגה "הפועל הצעיר", לקבוץ, אחי אה חיינו הפלגתיים, הצבוריים גם בהרכה פאד אינטיפיות, בקשר חברי גדול, בהתפסרות, בפסירות אחד לשני. יש לי הרגשה, ואני חושב אה זה לנכון להגיד, שכבואנו עכשיו לים (?) שלנו, עכשיו בהכנסנו לים (?) הגדול שלנו, אנחנו פביאים אחנו אה כל אוחן הסגולות, אשר היו לנו יקרות, אשר יצרו אה "הפועל הצעיר" ואה יצירותיו. אנחנו פביאים אה כל זה אחנו, לחנוקה הכלליה עכשיו. ועוד הפעם אם אני משווח מה שהיה אז ואה הפומנט מה שהיה אז ומה שעומד לפנינו עכשיו, אני חושב, שהפומנט הזה ושהפגישת הזאת התן לנו פשנה כוח, וגם אוחם התפקידים, אשר נבקה בהם הועידה, ואשר בוכחה ברורה ראינו, שיכולנו לנגוע בהם, מה שלא היה לפני 10 שנים, שיכולנו לנגוע באוחן השאלוח והפרובלימות בשיחה חברים גלויה בלי חששות, בלי ספקות אחד לשני, ופפני כן אני חושב, שאין לחשוב בפומנט הזה שהאחוד בא כאחור. אני בטוח, שהחידוק גדול, כוח ועצמה רבה יוסיף לנו הפומנט הזה, מה שבימים האלה ודאי, בלי כל ספק, חסר לנו, ויהיה זה למעין, מעין של נחמה, של החעודדות, אשר הועידה, ועידת האחוד הזאת התן לנו עפ"י בטחוננו המלא.